



...

Fővárosi Ítéltábla

12.Gf.40.031/2022/5.

A Fővárosi Ítéltábla jogi képviselő1 kamarai jogtanácsos (cím10 által képviselt Felperes1 (Cím2.) felperesnek, a jogi képviselő2) által képviselt Alperes1 (alperes címe.) alperes ellen, gazdasági társaság vezető tisztségviselője felelősségének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2021. december 10. napján meghozott 11.G.40.967/2020/51-II. számú ítélete ellen az alperes 52. sorszámú fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érinti, fellebbezett részét akként változtatja meg, hogy a felperest az alperes részére 335.280 (háromszázharmincötezer-kétszáznyolcvan) forint perköltség megfizetésére kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az állam javára, az illetékes adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára 48.000 (negyvennyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A törvényszék ítéletében a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 7.620.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt 36.000 forint kereseti illeték az állam terhén marad.

[2] Ítéletének indokolásában rögzítette, az alperes a felszámolási ügy adósa1 „f.a.” adós vezető tisztségviselője volt 2012. szeptember 4. napjától. Az adós felszámolásának kezdő időpontja 2018. május 14. napja. A felperes hitelezői igényét 250.864.940 forint összegben a felszámoló nyilvántartásba vette.

A felperes a 2019. július 30-án előterjesztett, a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A. §-ára alapított, majd később „leszállított” keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint az adós volt ügyvezetője a fizetési képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően a vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, ennek következtében a felperes 76.966.800 forint összegű hitelezői követelése teljes mértékben történő kielégítése megghiúsulhat. Az alperes a kereset elutasítását kérte. A törvényszék a felperes keresetét nem találta alaposnak.

A perköltséggel kapcsolatos rendelkezését azzal indokolta, hogy a teljes egészében pernyertes alperes részére a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 81. § (1) bekezdése szerint a felperes köteles megfizetni a csatolt megbízási szerződés alapján felszámított – áfával növelt összegű – ügyvédi munkadíjból álló perköltséget. Hivatkozott a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. §-ára. A perköltség mérséklésére nem látott okot, figyelemmel arra, hogy 10 tárgyalást tartott a bíróság, amin az alperesi képviselő megjelent és az alperesi képviselő 8 érdemi beadványt nyújtott be.

[3] Az ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy az ítéltábla a perköltség összegét 7.620.000 forintról 216.000 forintra szállítsa le, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését, a perköltség összegének megállapítása körében a törvényszék új eljárás lefolytatására kötelezését kérte.

[4] Fellebbezésének indokolásában előadta, álláspontja szerint a törvényszék a perköltség összegének megállapítása során messze túlterjeszkedett a jogszabály biztosította kereteken, és semmivel nem indokolható módon eltúlzott mértékű perköltség fizetésére kötelezte a felperest.

A törvényszék figyelmét elkerülte az a tény, hogy a jelen per felelősség megállapítására irányul, melyben a pertárgy értéke meg nem határozható. Ennélfogva a hivatkozott IM rendeletnek nem a 2. §-a, hanem a 3. § (3) bekezdése alkalmazandó, amely azt mondja ki, hogy ha az eljárásban a pertárgy értéke nem állapítható meg, a munkadíj minden megkezdett tárgyalási óránként, valamint az ügyvédnek az eljárást megelőző és a tárgyaláson kívül végzett igazolt tevékenységéért óránként 6.000 forint, de legfeljebb (helyesen: legalább) 12.000 forint.

Nem vitatta azt az ítéleti ténymegállapítást, hogy alperes jogi képviselője 10 tárgyalási napon vett részt, valamint 8 érdemi beadványt nyújtott be, azonban a 7.620.000 forint perköltséget nagyon eltúlzottnak tartotta. Álláspontja szerint az alperes jogi képviselője a perben átlagosan tárgyalásonként és beadványonként 2 munkaóra mennyiségű idő ráfordítással látta el ügyvédi feladatait, azaz összesen 36 munkaórát fordított az alperes jogi képviseletére. Ezt az IM rendeletben meghatározott 6.000 forint/óra munkadíjjal szorozva, a törvényszék akkor járt volna el helyesen és jogszabályszerűen, ha a perköltség összegét 216.000 forintban határozta volna meg.

[5] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az ítélet fellebbezett részének helybenhagyását, a felperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte.

[6] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítéletének – a felperesi fellebbezéssel érintett részében történő – hatályon kívül helyezésének nincs helye, tekintettel arra, hogy a törvényszék nem sértette meg az elsőfokú eljárás lényeges szabályait és ilyen szabálysértésre a felperes sem hivatkozott, továbbá a Pp. 379-381. §-ában felsorolt követelmények egyike sem áll fenn. A megítélt perköltséget nem tartotta eltúlzott mértékűnek.

Előadta, a felperes a fellebbezésében arra hivatkozik, hogy a pertárgyérték alapján lett volna indokolt a perköltség megállapítása. Az alperes arra hivatkozással vitatta ezt az álláspontot, hogy a pertárgyérték alapján történő munkadíj megállapítása és az IM rendelet 3. §-ának alkalmazása kizárólag a peres fél erre vonatkozó kérése alapján történhet a 3. § (1) bekezdésében foglaltak szerint. Előadta, a felperes sem az elsőfokú eljárás során, sem a fellebbezésében nem vitatta, hogy az alperes és jogi képviselője között létrejött a megbízási szerződés és abban a felek megállapították a jogi képviselő megbízási díját.

Hangsúlyozta, az alperes a perköltséget nem az IM rendelet 3. §-a, hanem a 2. § (1) bekezdése alapján számította fel az alperes és a jogi képviselő között létrejött megbízási szerződés alapján, így a törvényszéknek is e jogszabályhely alapján kellett elbírálni alperes perköltség igényét. Az elsőfokú bíróság kizárólag az IM rendelet 2. §-ában írtak szerint dönthetett a perköltség viseléséről, a 3. § rendelkezéseit nem alkalmazhatta.

Nem látott okot a munkadíj mérséklésére sem. Az IM rendelet 2. § (2) bekezdésének felhívását követően hangsúlyozta, az alperes által felszámított munkadíj összege arányban áll a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

Hivatkozott a Kúria Kfv.35.664/2017/4. számú határozatára, mely szerint érvényes megbízási szerződés esetében, ha a peres fél a perköltség megállapítását a megbízási szerződés alapján kéri megállapítani, akkor a felszámított munkadíj összeg csökkentése akkor okszerű, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység minőségével és mennyiségével.

Álláspontja szerint a mérséklés indokolatlan és okszerűtlen, különös tekintettel az elvégzett jogi munkára, az ügy bonyolultságára, az ezzel járó megbízotti felelősségre és alperes teljes pernyertességére. Kiemelte, a felperes a keresetében nem csak az alperes felelőssége fennállását kérte megállapítani, hanem azt is kérte, a bíróság kötelezze alperest, hogy vagyoni biztosíték címén helyezzen letétbe 250.103.940 forintot. A törvényszék végzésével kötelezte alperest a vagyoni biztosíték megfizetésére, az alperesi jogi képviselő fellebbezése folytán azonban az ítéltábla az elsőfokú végzést hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Az alperesi jogi képviselő pervitelének és az előterjesztett bizonyítékoknak köszönhetően a törvényszék a vagyoni biztosíték nyújtása iránti kérelmet elutasította. A vagyoni biztosíték nyújtása alperes anyagi helyzetére nézve

visszafordíthatatlan, súlyos hátrányt okozott volna, és nem kérdéses, hogy alperesi jogi képviselő hatékony, sikeres pervitelének köszönhetően maradt el ez a súlyos hátrány.

Álláspontja szerint az alperesi jogi képviselő tevékenységének minőségét bizonyítja az is, hogy beadványainak, előterjesztett bizonyítékainak köszönhetően a felperes „leszállította” a keresetét 166.350.000 forinttal. A jelen per túlmutat egy egyszerű megállapítási per keretein mind a keresettel és a vagyoni biztosítékkal elérni kívánt joghatások, mind az ügy bonyolultsága tekintetében. Az alperesi jogi képviselő eljárásának köszönhetően az alperes teljes mértékben pernyertes lett, sőt, az elsőfokú ítélet érdemi részét a felperes nem is fellebbezte. Előadta, az alperesi beadványok és nyilatkozatok a per eldöntéséhez szükséges jogszabályhelyek és bírósági gyakorlat felkutatása és jelen perben történő helyes alkalmazás nélkül mit sem értek volna, a beadványok elkészítése sem „8-szor 2 órát” vett igénybe, az alperesi jogi képviselő tevékenysége jelentős energiát, odafigyelést és szakértelmet követelt meg. A kifejtett perbeli cselekmények meghaladják az általában szokásos, elvárható mértéket, így a megbízási szerződésben rögzített, felszámított megbízási díj mértéke sem tekinthető eltúlzottnak, a törvényszék nem sértett jogszabályt a perköltség megállapítása során.

[7] Az ítéltábla rögzíti, hogy a Pp. 370. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között, a perköltség körében bírálta felül.

[8] A fellebbezés az alábbiak szerint túlnyomórészt alapos.

[9] A fellebbezéssel érintett körben a törvényszék lényegében helytállóan állapította meg a tényállást, az ítéltábla azonban nem értett egyet a releváns tényállásból levont jogkövetkeztetésével és annak indokolásával.

[10] Mindenekelőtt azt emeli ki, hogy az alperes által felhívott kúriai határozat a perköltség körében – az alperesi állítással szemben – nem tartalmazott hivatkozást a jogi képviselő által elvégzett tevékenység minőségére. Arra sem a jogorvoslatot kérő fél, sem a Kúria nem hivatkozott. A Kúria kizárólag a jogi tevékenység időigényét vizsgálta, amelynek – abban az ügyben – alapját képezte a fél által csatolt pontos tevékenységi kimutatás, az ellenérdekű fél pedig nem vitatta annak mértékét.

A felhívott kúriai határozat tényállásával szemben a jelen ügyben az alperes tevékenységi kimutatást nem csatolt. A 15. sorszámú előkészítő iratában az IM rendelet 3. § (1)-(2) bekezdéseire hivatkozással (pertárgyérték alapján) 4.911.472 forint + áfa összegben, míg a 46. sorszámú beadványában az IM rendelet 2. § (1) bekezdésére hivatkozással 6.000.000 forint + áfa, összesen 7.620.000 forint összegben számította fel perköltségét. Ezt az igényét nem ügyvédi megbízási szerződéssel, hanem a beadványához csatolt „megállapodás megbízási szerződés módosításáról” című okirattal támasztotta alá, mely szerint a felek a peres eljárás előre nem látott elhúzódása, a bizonyítási eljárás bonyolultsága miatt módosították a megbízási díjat. Költségigénye egyebekben indokolást nem tartalmazott. A felperes mindkét

költségigényt eltúlzottnak tartotta. A 16. sorszámú beadványában és a 47. sorszámú jegyzőkönyvi nyilatkozatában kifejtette, az ügy bonyolultsága, munkaigénye az alperes költségigényét nem támasztja alá, az nem áll arányban a per vitelével kapcsolatban felmerült munkával. Mindezek alapján nem vonható párhuzam az alperes által hivatkozott kúriai határozat és a jelen ügy tényállása között.

[11] Rámutat az ítéltábla, a 46. sorszámú, a perköltségigénye módosításának minősülő beadványában foglaltakra tekintettel helytállóan hivatkozott az alperes arra, hogy a perköltséget nem az IM rendelet 3. §-a, hanem a 2. § (1) bekezdése alapján számította fel, az alperes és a jogi képviselő között létrejött megbízási szerződés alapján. Ezért a perköltség összegét a 2. §-ban foglaltak alapján kellett megállapítani. A 2. § (2) bekezdése szerint az (1) bekezdés alapján felszámított – az adott ügyben az ügyvédi megbízási szerződés módosításában kikötött – munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Ennek megítélésénél az ítéltábla osztotta a felperes álláspontját: a 7.620.000 forint összegben felszámított és megítélt perköltség eltúlzott mértékű, ezért mérséklése indokolt.

[12] Rámutat az ítéltábla arra is, hogy a felperes keresete felelősség megállapítására irányult, így az adott ügyben a pertárgy értéke kétségtelenül nem állapítható meg. Egységes a bírói gyakorlat abban, hogy a vezető tisztségviselők felelősségének megállapítása iránti perekben, ha a fél nem az ügyvédi megbízási szerződésre alapítja perköltség igényét, úgy az IM rendelet 3. § (3) bekezdésében foglaltak szerint, a megkezdett tárgyalási órák és az ügyvéd által igazolt tevékenység alapján óránként 6.000 forint összegben állapítja meg az ügyvédi költséget. Megjegyzi az ítéltábla, a kialakult bírói gyakorlat szerint ennek szokásos mértéke 20.000 – 300.000 forint között mozog, az adott ügyben figyelembe vett ügyvédi tevékenység mértékétől függően. E helyen rögzíti az ítéltábla azt is, hogy az alperesi érveléssel ellentétben a vezetői felelősség megállapítása iránti perek körében a jelen per nem volt kiemelkedő munkaigényűnek értékelhető.

[13] Kiemeli az ítéltábla, az IM rendelet 2. § (2) bekezdése helyesen akként értelmezendő, hogy a fél által felszámított ügyvédi munkadíj mérséklése körében a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység mennyiségét kell értékelni. Az alperes által hivatkozott körülmények, az ügy nehézségi foka, bonyolultsága az ügyvédi munkadíj mérséklése körében annyiban vehető figyelembe, amennyiben a ténylegesen elvégzett munka mennyiségét igazoltan növelte.

[14] Az alperesi jogi képviselő által ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység vizsgálata körében egyetértett az ítéltábla a törvényszék érvelésével annyiban, hogy – egyéb adat hiányában – abból kellett kiindulni, hogy a jogi képviselő 10 tárgyalási napon vett részt és 8 érdemi beadványt nyújtott be. Tekintettel arra, hogy az ítéltábla eltúlzottnak tartotta a megállapított perköltséget, a mérséklés körében az IM rendelet 3. § (3) bekezdése szerinti számítási módot vette alapul. Ennek alapján – a tárgyalási jegyzőkönyvekben foglalt adatok szerint, valamint a felperes fellebbezési kérelmére és annak indoklására is tekintettel – tárgyalásonként 2 munkaórával, az alperesi jogi képviselő érdemi beadványainak hosszát

figyelembevételével és munkaigényességét mérlegelve a 8 érdemi beadvány megszerkesztésére átlagosan 3 munkaóra időráfordítással számolt. Így összesen 44 munkaóra és óránként 6.000 forint alapján 264.000 forint + áfa, összesen 335.280 forint ügyvédi munkadíjat látott arányban állónak a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel.

[15] Ezért az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve, a fellebbezett részét a Pp. 383. § (2) bekezdése alkalmazásával a perköltség összege tekintetében a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

[16] A felperes fellebbezése túlnyomórészt eredményre vezetett, a felperes azonban a fellebbezési költségeit nem számította fel, ezért a Pp. 82. § (1) és (3) bekezdése alapján annak megtérítéséről rendelkezni nem kellett, az alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a fellebbezéssel felmerült költségeit maga viseli.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján meghatározott mértékű fellebbezési illetéket a felperes az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerinti teljes személyes illetékmentessége folytán nem fizette meg, ezért a fellebbezési illeték megfizetésére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján, a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdésében foglaltak szerint az alperes köteles.

Budapest, 2022. április 7.